

Ενα βράδυ θαυμασμού από τον Μακέιμπ

Media: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Page: 1-2

Published at: 23-01-2022

Author: Surface: 869.75 cm² Circulation: 14860

Subjects:

Ενα βράδυ θαυμασμού από τον Μακέιμπ

Όπου τελειώνει το ουράνιο τόξο κρύβεται ο θησαυρός. Ο φωτογράφος Ρόμπερτ Μακέιμπ θα ήθελε να στείλει αυτήν του τη λήψη στο Βρετανικό Μουσείο, για να θυμίσει ότι τα Γλυπτά ανήκουν στο Μουσείο Ακρόπολης. **Σελ. 2**

ΑΘΗΝΑΪΚΑ PLUS

Επιμέλεια: ΜΑΡΙΑΡΙΤΑ ΠΟΥΡΝΑΡΑ

Ο Λυράρης μαντιναδόρος Σάββας Περεσλής.

Μια παρέα κοριτσιών σε χαρμίσουνο χορό.

Η Χανιώ και η Βιργινία μπροστά στον φακό.

Η Ζωή γύρω από το μικρό λιμάνι Ξεκινάει.

Ο Γιώργος Λιβάνιος μπροστά της στη σούστα.

Η Κάσος με τη ματιά του Ρόμπερτ Μακέιμπ

«Την κάθε λέξη απόυ θα πω, μετρώ με το κουμπίσσο. Για 'ν' τα λόγια μου σωστά, σαν τραγουδάω στην Κάσο».

Το 1958 το πλοίο «Δωδεκάνησος» βούλιαξε κοντά στη Σύμη παίρνοντας μαζί του 28 ανθρώπους. Το αξιοπερίεργο είναι ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που βρέθηκε στον βυθό. Αγκυροβολημένο στον Πειραιά είχε καταλήξει ξανά στον πάτο κατά τους βομβαρδισμούς του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ωστόσο ανασύρθηκε, επισκευάστηκε και μπήκε μεταπολεμικά στην άγονη γραμμή για να εξυπηρετεί τους νησιώτες σε μια περίοδο που η χώρα προσπαθούσε να ορθοποδήσει από τα δεινά της, μπαλώνοντας ακόμα και καράβια. Αυτό το καρυδότσουφλο είχε πάρει ο νεαρός Αμερικανός φοιτητής Ρόμπερτ Μακέιμπ το 1954 για να κάνει τον φουρτουνιασμένο πλοιο Ρόδου - Σπείτας με επιβάτες που κέτευαν τον καπετάνιο να γυρίσει πίσω, διαισθανόμενοι ότι κινδύνευαν. Τότε ήταν η πρώτη φορά που είχε δει την Κάσο εν

πλώ. Από το κατόστρωμα τράβηξε μονάχα μια λήψη του λιμανιού. Ίσως ήταν πολύ νέος, ίσως αισθανόταν ατρόμητος και δεν λογάριάζε τίποτα, ούτε τις τρικυμίες. Ίσως πάλι να έφταιγε ότι ήταν το παρθενικό του καλοκαίρι στην Ελλάδα, που αποτέλεσε αφορμή να ερωτευτεί σφόδρα την πατρίδα μας και να απαθανάτισε πολλά νησιά και μέρη της ενδοχώρας εντελώς ανέγγιχτα από την πρόοδο και τον τουρισμό.

Το 1965, έντεκα χρόνια αργότερα –και ενώ πρόβαρε το κουστούμι του γαμπρού για να παντρευτεί την Ελληνίδα Ντίνα Φιλιππαίου– επισκέφθηκε επίτελους κανονικά την Κάσο για να τραβήξει φωτογραφίες που θα εικονογραφούσαν το βιβλίο του Κασιώτη συγγραφέα Ηλία Κουλουκουντή με τίτλο «Πορτή της Μνήμης». Έμεινε μια βδομάδα, πήγε στο πανηγύρι του Δεκαπενταύγουστου όπου γίνεται η «απαρτία» των Κασιωτών, των ξενιτεμένων, των ναυτικών και των καπετανίων. Αν και μέρος αλιμένο, ήταν από τους πιο ξακουστούς ναυτότοπους στην Ελ-

Η Ακρόπολη με το ουράνιο τόξο για στεφάνι. Αμ πότε θα κάνει ξαστεριά και θα γυρίσουν πίσω τα γλυπτά;

λάδα, πατρίδα πολλών πλοιοκτητών. Οι ντόπιοι υποδέχθηκαν τον Μακέιμπ με τη γνωστή ελληνική φιλοξενία που είναι ίδια και απαράλλακτα από τα ομηρικά έπη. Για δεκαετίες ολόκληρες αυτές οι φωτογραφίες της Κάσου έμειναν στο αρχείο του με λίγες μό-

νο εξαιρέσεις που φιγουράρισαν στα λευκάματά του. Αισθανόταν πως ήταν χρέος του να τις ανασύρει από τη λήθη, χρέος στους κατοίκους, χρέος στην Ντίνα που έφυγε πρόωφα από τη ζωή. Στις αρχές Μαρτίου λοιπόν οι εκδόσεις Πατάκη κυκλοφορούν το νέο

του βιβλίο για την Κάσο, που του αξίζει η έκφραση «καλοτάξιδο».

Οι λήψεις αυτές δεν έχουν μόνον αισθητική αξία αλλά είναι ένας φόρος τιμής σε ένα νησί που δεν άλλαξε και πολύ, σε αντίθεση με τη Μύκονο και τη Σαντορίνη, αγνώριστες πια σήμερα. Όμως υπήρχε μια δυσκολία. Πώς να αναγνωρίσει κανείς τα πρόσωπα που πρωταγωνιστούν στις φωτογραφίες σχεδόν εξήντα χρόνια μετά; Ο αγαπημένος συνάδελφος Νίκος Μαστροπαύλος, γέννημα θρέμμα Κασιώτης, επωμίστηκε το δύσκολο έργο. Ταύτισε έναν προς έναν τους συμπατριώτες του με τα παρατσούκλια τους βεβαίως και έγραψε ένα συγκινητικό κείμενο για τα παιδικά του χρόνια στο νησί και τον ναυτικό πατέρα του. Στην έρευνα αυτή συμμετείχε και η Μαριλένα Κέδρου, γεννημένη στο Βέλοιο, κάτοικος Λονδίνου με γονείς Κασιώτες, γράφοντας για την ιδιαίτερη πατρίδα της από άλλη σκοπιά. «Σε αντίθεση με άλλα νησιά του Αιγαίου, ισοπεδωμένα από τον μαζικό τουρισμό, η Κάσος ακόμα κρατά την αθωότητά της, ίσως γιατί ήταν δύσκολο να πα-

ει κανείς. Ακόμα και σήμερα που έχουμε αεροδρόμιο παραμένει η αίσθηση της δύσκολης πρόσβασης», λέει ο Ν. Μαστροπαύλος στη στήλη. «Ετσι λοιπόν οι κάτοικοι έως τις ημέρες μας παραμένουν φιλόξενοι στους επισκέπτες, διότι πάντα πιστεύουν πως για να διαλέξουν αυτό το μέρος μπήκαν σε μια περιπέτεια να πάνε, κυριαρχεί η ιδέα της απομόνωσης συνεπώς και της ανταμοιβής των ξένων. Αυτό μας σώζει».

ΥΓ: Ανάμεσα στις φωτογραφίες του κομματιού θα δείτε και μια της Ακρόπολης στεφανωμένης με ένα ουράνιο τόξο. Είναι η πιο πρόσφατη φωτογραφία του πολιτογραφημένου και επίσημους Έλληνα Μακέιμπ που κατοικεί στην Πλάκα. Υπάρχει ο μύθος πως εκεί που τελειώνει το τόξο, κρύβεται ένας θησαυρός, εν προκειμένω στο Μουσείο της Ακρόπολης. Ήταν η κάρτα που θα ήθελε να στείλει στους επικεφαλής του Βρετανικού Μουσείου σαν υπόμνηση για το πού πρέπει να είναι τα Γλυπτά!

athinaika@kathimerini.gr